

Верба

Степан Руданський

Ой у полі річка,
Через річку кладка,
На горбочку у садочку
Біленькая хатка.

Там сироти жили:
Братик із сестрою.
Жили собі, кохалися,
Як риба з водою.

Брат ходить полює,
Сестра вишиває;
Брат годує сирітоньку,
А та одягає.

Жиють на горбочку
Малі сиротята,
Жиють собі, кохаються,
Як голубенята.

Аж налетів сокіл
Із чорної хмари,
На горбочку у садочку
Розбив їх із пари.

Перейшов чорнявий
Вузьенькую кладку —
Затуманив, перехмарив
Біленькую хатку.

Сумує голубка,
Сумує дівчина,
А брат її й не відає,
Що то за причина.

Сумує дівчина
Щодня і щоночі,

Все за річку, все за кладку
Поглядають очі.

"Що з тобою, сестро?
Чи ти нездорова?"
А сестра його вздыхає,
Не мовить ні слова.

Брат ходить полює,
Нічого не знає,
А та свого миленького
Вдома обіймає.

Брат ходить полює,
Сестрицю годує,
А та свого миленького
В садочку цілує.

Брат ходить полює,
Вертає у хатку,
А та свого миленького
Веде через кладку.

Провела за кладку,
Назад повертає,
А брат стоїть край віконця,
Кладку закликає:

"Бодай же ти, кладко,
Гнилям перегнила,
Що ти мене, молодого,
Сестриці згубила!

Бодай же ти, кладко,
Напилась водиці,
Коли буде мій нелюбий
Іти до сестриці.

Бодай ти, нелюбий,
З кладки повалився
І топився — не втопився,

Дубом одубився!.."

"Де ж ти, сестро, була?"

"За річку ходила".

"Що ж ти, сестро, там робила?"

"Сорочечку шила!"

"Для кого ж сорочка?"

"Для тебе, мій брате".

"Слухай мене, моя сестро,

Не покидай хати!

Не ставай на кладку —

Кладка завалиться!"

"Добре-добре, милий брате!" —

Мовила сестриця.

У неділю вранці

Брат коня сідлає;

Сидить сестра край віконця,

Шовком вишиває.

Брат коня сідлає,

Їде полювати,

Його сестра молодая

Вибігає з хати.

Брат на полі грає,

Додому вертає —

Його сестра молодая

В ріці потопає.

В ріці потопає,

Кладочку хапає.

"Ой брате мій, милий брате! —

Стиха промовляє. —

Прошу тебе, брате,

Верби не рубати,

Трави в полі не косити,

Терну не зривати.

Верба над водою —
То тіло дівоче,
Трава — коси мої русі,
А терен — то очі".